

(Печујлић, Ј. Ђорђевић, Фиаменго и сл.). Мада се већина теоретичара партије слаже с тим да је то политичка организација за освајање и вршење власти, изузетно има и таквих који не мисле тако и не сматрају да странке постоје да би освајале и вршиле власт. Ови аутори странке одређују шире и везују их за политичку делатност у ширем смислу која се не поистовећује на борбу за власт. Овако широко одређење странке занемарује њено битно својство и отежава њено разликовање од неких других друштвених и политичких група (синдиката, интересних група, група за притисак и сл) које се такође усредсређују и на политички терен и баве одређеним политичким активностима. Зато мора да се каже да није свака политичка активност и страначка активност већ само она која је усредсређена на освајање и вршење власти. Тако остаје као најважнија карактеристика странке (осим организације и поседовање идеологије) то да се она бори за освајање власти или утицај на њено вршење при чему је мање важно на који начин странка долази до тог циља, демократски или недемократски, јер су средства за освајање те власти од стране политичких странака различита. Неки аутори инсистирају на демократским средствима и, попут Дивержеа, сматрају да странке освајају власт путем гласова, док се неки други, као Мах Вебер према избору средстава односе макијавелистички, допуштајући употребу свих могућих средстава. Тако Вебер сматра да „њихова (страначка) средства за постизање власти могу бити сасвим различита, од најобичнијег насиља било које врсте до тражења гласова грубим или суптилним средствима и новцем, друштвеним утицајем, снагом говора, сугестијом, незграпним подвалама итд. све до сурових и врло лукавих тактика опструкције у парламентарним телима.

Партије (lat. part-део) као уже политичке целине и организације улазе у оквире ширих политичких целина државе, односно политичког система и оне постоје пре свега ради остваривања посебних, ужих политичких циљева и идеологије. Ретке су странке које се поистовећују са интересима целог друштва (нације) да би под његовим окриљем спроводиле шире друштвене и националне интересе. То је случај са странкама које су предводиле национално-ослободилачку борбу у земљама под колонијалном управом и захваљујући њима и њиховом руководству су те колонијалне и зависне земље стекле независност и суверенитет. Данашње политичке странке у сувереним државама (које су увелико национално конституисане) не воде националну политику већ ужу страначку па тако и